

Crisis matrimoniales

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Ens atansem al final de l'any litúrgic i, amb ell també, al final del cicle que he anat dedicant a comentar l'exhortació apostòlica *Amoris Laetitia*. Avui inauguro dues glosses sobre el capítol VI. En aquest capítol es presenten algunes perspectives pastorals per anunciar l'evangeli a la família, per a la preparació del matrimoni, per a l'acompanyament dels esposos novells, per a il·luminar les crisis, angoixes i dificultats i per a l'acompanyament de les famílies que pateixen la mort d'algun dels seus membres. Crec que els tres primers apartats són interessants sobretot per als agents de la pastoral familiar (AL 199-230). Els dos darrers, en canvi, toquen d'alguna manera o altra a tothom. Qui no ha viscut una crisi o dificultat en la seva família? Qui no ha perdut algun parent proper estimat? En aquesta primera glossa us convido a reflexionar sobre tres tipus de crisis, massa habituals en els matrimonis. En la propera, us faré avinent el tractament papal d'algunes situacions complexes i de la prova de la mort en les famílies. Una de les crisis més freqüents en el matrimoni és el refredament de la relació d'amor. Sovint es fa difícil comprendre que l'amor es va modulant i pren una fesomia diferent en cada etapa de la vida. És cert que l'atracció i l' enamorament entre els esposos és diferent quan arriben els fills, quan ja marxen de casa per a fer la seva vida, quan arriben les dificultats de la vellesa. Els canvis en el rostre de l'amor són una oportunitat per a fer-lo més fort i ric. Malgrat això, massa sovint deterioren la relació, sobretot quan es converteix en una crisi que perjudica la comunicació. Cal cuidar sempre la comunicació entre els cònjuges, prevenció bàsica per evitar que "poc a poc, algú que era 'la persona que estimo' passa a ser 'el qui m'acompanya sempre en la vida', després 'el pare o la mare dels meus fills' i, al final, 'un estrany'" (AL 233). Així doncs, esposos que veieu que el vostre matrimoni no és el que era, llegiu els números 232-238 i reaccioneu! Sovint les crisis en el matrimoni es deuen a velles ferides -de la infantesa o de l'adolescència- que mai han estat guarides.

La convivència matrimonial, només possible des d'un amor que vol el bé de l'altre, prompte a la renúncia de la pròpia voluntat, demana cònjuges madurs i sans afectivament. Quan en la història d'alguns dels dos ha faltat un amor familiar generós i incondicional sovint "s'estima amb un amor fixat en una etapa adolescent, marcat per la confrontació, la crítica àcida, l'hàbit de culpar els altres, la lògica del sentiment i la fantasia, en què els altres han d'omplir els propis buits i seguir els propis capricis" (AL 239). Si el vostre matrimoni no s'aguanta per enlloc perquè hi han dinàmiques com les que descriu el Papa, llegiu el número 240 i deixeu-vos ajudar per a fer el difícil camí de curar les vostres velles ferides! Finalment, convé que recordem que, malgrat la separació dels cònjuges "ha de considerar-se com un remei extrem, després que qualsevol intent raonable hagi esta inútil", a voltes, "és inevitable" i "a vegades, pot arribar a ser fins i tot moralment necessària" (AL 241). Quants de nosaltres coneixem dones o homes que han estat abandonats, que després d'aguantar allò indicible finalment han hagut de deixar el marit o la muller? Cal que cap d'ells se sentin abandonats o exclosos per l'Església! Lluny de nosaltres el judici o l'exclusió! La parròquia és una família on tothom és estimat, on tots són acollits, especialment aquells que més pateixen. Tampoc hem d'excloure aquells que després d'una separació han refet la vida amb una nova unió. Ells, com tots els que formem les comunitats, no viuen perfectament l'evangeli però l'Església no és una colla de perfectes sinó una colla de deixebles que desitgen i malden cada dia per a viure més i més fidelment l'evangeli. Més endavant, reflexionant sobre el capítol VIII, aprofundirem sobre l'acompanyament de les parelles construïdes a partir d'una nova unió. No oblidem que han de ser sempre tractades "amb gran respecte, evitant tot llenguatge i actitud que les faci sentir discriminades, i promovent la seva participació en la vida de la comunitat" (AL 243). Llegiu els números 241-246 i apropieu-vos a la vida de la parròquia.

